

Finansloven fremtræder i Aar — nærmest efter Forslag af „Statsregnskabskommissionen“ og „Administrationskommissionen“ — i en væsentlig anden Skikkelse end den fra tidligere Finansaar kendte, og dette gælder baade dens formelle Side og dens reelle Fremtræden. Herom udtalte Finansministeren ved Lovforslagets Fremlæggelse:

„Hvad *Forslagets formelle Fremtræden* angaar, har jeg saa vidt muligt søgt at bevare de hidtidige Rammer for Opstillingen, idet jeg gaar ud fra, at Arbejdet med Finansloven vil være lettere for dem, der kender den ældre Form, naar man ikke ændrer mere end højst nødvendigt, og det er jo ofte saaledes, at man kan indføre reelle Ændringer uden at ændre Formen.

Den tidligere *Sondring mellem ordinære og overordnede Udgifter er opgivet* i det Forslag, der nu foreligger. Erfaringen har tilstrækkelig vist, forekommer det mig, at der ikke kunde foretages nogen rationel Deling paa dette Punkt, og den Deling, der hidtil har været foretaget, har derfor kun bidraget til at skære hver Finanslovskonto over i to Stykker, hvad der ikke fremmer den samlede Oversigt.

Tekstanmærkningerne til de enkelte Paragraffer er i Forslaget samlet i Slutningen af hver Konto, medensde tidligere har været anbragt imellem Talopstillingen. Denne Forandring er foretaget af Hensyn til en Sammen dragning af den tal-mæssige Opstilling.

Med Hensyn til en almindelig Sammen dragning af Finanslovens Tekst og Bemærkninger er der ikke sket store Ændringer, men jeg erklærer mig fuldt enig med dem, der mener, at *Finanslovens Bemærkninger* burde være en noget tyndere Bog, end de nu er, og jeg tror ogsaa, man i Finansministeriet i de kommende Aar vil bestræbe sig for at gøre Bemærkningerne ikke alene kortere, men ogsaa mere oplysende.

De *reelle Ændringer* i Finanslovens Opstilling skyldes i det væsentlige Initiativ fra Statsregnskabskommissionen og Administrationskommissionen. Begge Kommissioner har foreslaaet, at der indføres *rationelle Forrentnings- og Afskrivningsprincipper*, og jeg har sluttet mig til dette Forslag. Med Indførelsen af bogholderimæssige Forrentningsprincipper anser jeg ikke det Spørgsmaal for afgjort, om en Statsinstitution skal forrente sig eller ikke, dette Spørgsmaal maa efter min Mening afgøres paa Grundlag af almindelige Overvejelser af Statens Økonomi og Statens Formaal; men det har efter min Mening sin store Betydning, at man rent regnskabsmæssigt set bliver klar over, hvilke Udgifter og Indtægter de forskellige Institutioner medfører, og dette naas kun ved en Regnskabsopstilling efter Forrentningsprincippet. Naar saaledes Statsbanernes Regnskab i det nye Forslag indeholder Udgift til Forrentning af den